

EEN AFFAIRE,

EEN ONVERWACHTE
LIEFDE...

EEN OBSESSIE

ONDER MIJN HUID

MARIJKE VERHOEVEN

DE CRIME COMPAGNIE

Te laat, o help, ik was te laat. De eerste dag van de TT-week en ik presteerde het al om te laat te komen, bedacht ik, terwijl ik de TT-Tunnelweg insloeg en de toegang naar de paddock naderde. Mijn moeders schuld, mopperde ik boos, wetend dat dit niet eerlijk van me was.

Mijn moeder... tja, die was verliefd en dan functioneerde ook haar brein niet zoals het normaal zou doen. En al wist ik zeker dat ik haar het juiste weekend had doorgegeven, ik kon niet van haar vragen om te keren op de Autoroute du Soleil en de vakantie waar ze zo lang naar had uitgekeken op te geven. Ze had het zó verdiend.

Verdorie. Op korte termijn zou ik nog wat anders moeten verzinnen voor het komende weekend. Vriendelijk zwaaide ik naar de bewaker die de slagboom bij de entree naar het circuit voor me opende. Ik wist dat ik te hard door de tunnel reed, maar het was altijd zo'n heerlijk gevoel om met een sneltreinvaart naar beneden te sjezen en vervolgens aan de andere kant op te duiken in de paddock.

Haastig parkeerde ik mijn auto, een vijftien jaar oude Renault Clio, tussen die van Mark en Robert. Hij zag er niet uit, ik wist het, ducttape verborg roest bij de bumper en hield het nummerbord op zijn plaats. De antenne hing zielig geknakt boven het dakraampje, dat al twee jaar niet meer open was geweest, en een groen waas over de gehele auto verried dat ik het vehikel al meer dan een jaar niet had gewassen. Maar goed, hij deed het, dat was het belangrijkste. Zolang ik maar lief tegen hem praatte, zou hij het altijd blijven doen, maakte ik mezelf wijs.

Tussen de rommel voor de bijrijdersstoel zocht ik naar mijn iPhone, die ik gestrest had weggesmeten toen ik besepte dat ik geen opvang had voor mijn kind. Mijn vingers gleden testend over het beeldscherm en er ontsnapte een zucht van opluchting. Hij deed het nog!

Snel verzamelde ik onder mijn arm alle mappen die ik het weekend mee naar huis had genomen, hing mijn overvolle tas over mijn schouder en sloot mijn auto af. Mijn blik ging naar de parkeerplaatsen voor de viprooms. Nog geen zwarte Range Rover te zien of een zilverkleurige Volvo Cross Country. Nog niet. Maar ik wist dat hij zou komen vandaag, en die verwachting bezorgde me nu al ongekende tintelingen in mijn onderbuik.

‘Zeg, zou je misschien je gedachten erbij kunnen houden?’ Mark, mijn baas, of leidinggevende, zoals hij zich liever liet noemen, liet een zucht ontsnappen en keek hoofdschuddend naar de stapel papier voor zich.

Geschrokken keek ik op. ‘O, sorry.’ Ik nam een slok van mijn koffie en keek naar Robert aan de andere kant van de restauranttafel, hij zat me grijnzend aan te kijken terwijl hij op de bovenkant van zijn pen kauwde. Ik had hem verteld dat ik Mike straks weer zou zien. Na een aantal schunnige grappen en opmerkingen van zijn kant over intensief relatiebeheer, waren we de vergadering in gegaan. Van mijn collega’s was hij de enige die wist van mijn geheime relatie met Mike Farrell. En dat wilde ik ook graag zo houden.

Ik richtte mijn aandacht op het volgende agendapunt. We hadden een laatste vergadering aan het begin van de TT-week. Voor ons als cateraar de drukste week van het jaar en ook de meest prikkelende. Ieder jaar was het opnieuw een logistieke klus, maar ook een culinaire uitdaging om al die duizenden mensen te voorzien van een hapje en drankje, uiteenlopend van de meest ingewikkelde en luxueuze buffetten in de paddock, tot het patatje met in de buitenring. We bespraken de bestellingen van de viproomhuur-

ders, die bijna allemaal al gereageerd hadden. Dat op zich was een compliment waard, ik had de huurders goed achter de broek gezeten, zei Mark, waarop Robert mij grijnzend een vette knipoo gaf.

Mijn gedachten dwaalden weer af toen Mark verderging over de pachters in de buitenring, een onderwerp waar ik niet veel mee te maken had. Ik dacht aan Laura, mijn prachtige dochter, nu in groep acht, klaargestoomd om naar het vwo te gaan met haar hele leven nog voor zich, maar genadeloos geknakt en ontdaan van haar zelfvertrouwen door het systematische pestgedrag van haar zogenaamd fijne klasgenootjes. Ik knipperde met mijn ogen; iedere keer als ik aan Laura dacht, moest ik mijn uiterste best doen niet in huilen uit te barsten. Mijn dochter was zo gepest op school, het laatste jaar moest een hel voor haar geweest zijn. En ik, haar moeder, had het niet tot nauwelijks in de gaten gehad. Had ze het zo goed voor me verborgen kunnen houden of was ik gewoon te veel met mezelf bezig geweest? Die laatste vraag beheerste mijn gedachten, hield me uit mijn slaap en bezorgde me een overwel digend schuldgevoel.

Ik boog mijn hoofd en probeerde me te concentreren op de vergaderpunten, maar ik dwaalde ongewild weer af naar Laura en haar beslissing om bij haar vader te gaan wonen. Paul en ik hadden telefonisch heftige discussies gevoerd over ons kind. Waar was het misgegaan? Wat hadden wij nagelaten en wat konden wij doen? Maar uiteindelijk was Laura zelf met een oplossing gekomen. Ze wilde bij Paul gaan wonen nu hij terugkwam naar Nederland. Ze wilde weg uit het dorp waar ze haar kwelgeesten van de basisschool iedere dag tegen kon komen. Ze wilde opnieuw beginnen, met een schone lei, in een nieuwe stad, waar niemand haar kende. Ver weg van mij. En Paul en zijn kersverse Amerikaanse vrouw Christina wilden haar met open armen ontvangen. Ik had geen keuze, ze was twaalf, mocht het zelf beslissen, dus ik moest haar laten gaan.

‘... dus misschien dat jij ze dan even kunt opvangen?’ vroeg Mark ernstig.

‘Huh?’ Verbaasd keek ik op. Ik had blijkbaar weer de helft gemist.

Mark zuchtte nog een keer geërgerd en tikte met zijn pen op het tafelblad. ‘De pachters, Julia. Als ze moeten wachten op kantoor!’

‘O ja, natuurlijk. Ik vang ze op!’ zei ik blozend en ik staaarde naar mijn aantekeningen.

‘Alles goed, schoonheid?’ vroeg Durk, onze chef-kok.

‘Eh, ja hoor,’ mompelde ik en ik knikte naar hem.

Mark keek mij observerend aan: ‘Zeker weten?’

‘Alles is goed.’ Ik produceerde een flauw glimlachje. Mijn collega’s wisten van de situatie met Laura en leefden intens met me mee, maar op dit moment had ik geen zin om te vertellen dat ik geen opvang had voor mijn kwetsbare kind in het voor ons meest drukke weekend van het jaar. Ik moest zorgen dat Paul twee dagen eerder terugkwam uit Ierland. Hij moest zijn afspraken maar verzetten. Laura was ook zijn kind.

Terwijl Durk begon te praten over het inrichten van de koelcellen en ons zijn aantekeningen uitdeelde, zag ik vanuit het restaurant plotseling Mike op de galerij voorbijlopen. Hij was in gezelschap van twee mannen en mijn hart sloeg over toen hij mij in het vizier kreeg. Hij stak zijn hand op en zwaaide. Op zijn knappe geelaat verscheen een brede glimlach. Met zijn sprankelende blauwe ogen kon hij me zo intens verliefd aankijken en ik werd helemaal week als dat wellustige lachje rond zijn mond speelde. Die sensuele mond, die ik zo graag kustte, zijn lippen die alle plekjes van mijn lichaam zo goed kenden. Ik voelde dat ik bloosde toen ik terugwuilde en probeerde mijn gezicht in de plooi te houden. *Mike*. Nog even en ik zou hem zien in zijn vipbox.

‘Zeg, hou je het droog?’ vroeg Durk grijnzend en ineens realiseerde ik me dat mijn vier collega’s waren stilgevallen en mij verwonderd aankeken.

‘Wat!’ reageerde ik defensief, terwijl ik nog dieper rood kleurde.

‘Volgens was iemand blij jou te zien!’ lachte Willem. Hij klopte me amicaal op de schouder.

Ik schraapte mijn keel en keek even naar Robert, die zijn lachen bijna niet meer kon inhouden. ‘Ik... eh... Hij is gewoon een heel aardige man. Prima viproomhuurder.’

‘Waren ze allemaal maar zo,’ proestte Robert over tafel. Ik stuurde Robert een waarschuwende blik, terwijl ik driftig met mijn papieren over de tafel begon te schuiven. Ik moest me echt beter concentreren, anders bakte ik er niets van tijdens deze TT-week.

Zelfs na zeven jaar kon ik nog steeds zeggen dat mijn werkplek, het TT-circuit van Assen, me geen moment verveelde. Ik was er terechtgekomen toen ik als alleenstaande moeder, na mijn scheiding van Paul, via uitzendbureaus op zoek ging naar werk. Een paar maanden deed ik uitsluitend administratieve ondersteuning, maar nadat de ReQuest-Group de nieuwe huiscateraar van het circuit was geworden en de taken anders werden verdeeld, had ik me gretig op de salesorganisatie geworpen. Als salescoördinator was ik managementassistente, relatiebeheerder en evenementenorganisator ineen en dat was me op het lijf geschreven. Dagelijks had ik te maken met mensen die iets wilden organiseren op het circuit, van een eenvoudige vergadering tot soms zelfs een bruiloft, van een rondleiding tot een meerdaags congres met als slotstuk een vijfgangendiner. Maar het allerleukste waren toch die grote evenementen, zoals het WK Superbike, maar vooral de Dutch TT, als het circuit overspoeld werd door duizenden motorliefhebbers, die in die ene week in juni volledig uit hun dak gaan. Vanaf een van de vele tribunes, of als vip vanuit een van de vierendertig skyboxen, waar ik, in nauwe samenwerking met de huurders, zorg voor coördinatie van de catering. En zo had ik eind vorig jaar Mike leren kennen.

Mijn hart bonkte opgewonden in mijn borstkas toen ik op mijn hoge hakken haastig over de galerij naar de viproom liep waar Mike op me zat te wachten. De loge werd gehoord door het bedrijf van zijn schoonvader, Bart Wilkins, eigenaar van een gro-

te internationale transportonderneming en vader van Jessica, de echtgenote van Mike. Het was de laatste viproom op de galerij, de mooiste en de op een na grootste. Waarvandaan je schitterend zicht had op de Geert Timmerbocht.

Het verlangen Mike weer te zien na bijna twee weken was zo sterk, dat ik me moest beheersen niet te gaan rennen. Vlug trok ik het elastiekje uit mijn haar, zodat mijn lange blonde haren losjes over mijn schouders golfd. Ik kon de glimlach op mijn gezicht nauwelijks onderdrukken terwijl ik mijn map stevig onder mijn arm hield. Mark en Willem wisten niet beter dan dat ik met Mike de bestellingen ging doornemen. Robert wist wel wat ik ging doen. Hij had demonstratief op zijn horloge gekeken en nog snel gemompeld: ‘Niet te lang, hè? Neuken doe je maar in je eigen tijd.’

Natuurlijk had hij gelijk, ik moest aan het werk in plaats van te flikflooien in een skybox. Want er lag een enorme stapel administratie op me te wachten en ik zou niet zoals Robert en Mark tot laat in de avond kunnen doorwerken, Laura had me vanmiddag nodig.

Vanaf de eerste verdieping wuifde ik beleefd naar mevrouw Suurbier, ze stapte net uit haar Mercedes, een slagschip waarmee ze twee parkeerplaatsen in beslag nam. Ik liep nog wat sneller, hopen dat ze mij niet zou zien.

‘Julia! Heb je even?’ gilte ze naar boven zodra ze mij had opgemerkt.

‘Helaas niet, mevrouw Suurbier. Zal ik begin van de middag langskomen?’ riep ik terug vanaf de galerij, alsof ik op de markt vis stond te verkopen. Vanuit mijn ooghoeken registreerde ik dat vanaf het dakterras iemand naar me keek.

‘Is goed, lieverd.’ Mevrouw Suurbier opende haar kofferbak. ‘Wil je dan de lijsten van vorig jaar meenemen?’

‘Natuurlijk!’ Gehaast liep ik weer verder. Die lijsten had ik al geprint. Ieder jaar hetzelfde, ik kende mijn pappenheimers, de viproomhuurders. Het geluid van mijn tikkende hakken op het beton weerkaatste over de galerij.

‘Want ik denk dat het dezelfde bestelling zal worden,’ gilte mevrouw Suurbier onverstoorbaar verder, terwijl ze een grote boodschappentas uit haar kofferbak viste. Een tas die ongetwijfeld vol zat met Drentse droge worsten, die ze zaterdag in de viproom ging serveren en nooit bij ons bestelde, want ze vond dat ze goedkoper uit was als ze de hapjes zelf haalde bij de Lidl en zich vervolgens een breuk sjuowde. ‘En dan wil ik het net zo doen als vorig jaar, met die...’

‘Ik neem ze mee, mevrouw Suurbier! Komt goed!’ Met een schuin oog keek ik omhoog. Op het dakterras boven mij stond een man met halflang, krullend haar en ongeschoren kaken. Hij leunde tegen de blauwgeverfde balustrade, zijn donkere ogen leken zich belangstellend op me te fixeren. Ik gaf hem een kort knikje, maar hij reageerde niet en bleef me strak aankijken. Ik voelde me ineens ongemakkelijk onder de taxerende blik van deze onbekende en ging onwillekeurig sneller lopen.

Toen ik nog een keer omkeek zag ik dat de man mij nastarde. Ik herkende hem niet en vroeg me af wat hij daar deed, boven op het dak. De TT trok soms de meest vreemde figuren aan. En de bewaking was kennelijk nog niet zo scherp op deze eerste dag van de TT-week.

Buiten adem kwam ik de viproom van Wilkins International binnen. Er klonk muziek, Bryan Ferry zong ‘Oh yeah’, Mikes favoriete nummer. Behoedzaam liep ik om de afgesloten garderobe heen. Ik bad dat hij alleen was en dat ik hem even voor mezelf zou hebben. Ik liep op mijn tenen, zodat mijn hakken me niet zouden verraden.

En toen zag ik hem. Hij stond achter de bar. Hij had een theedoek in zijn handen en poleerde in gedachten verzonken een wijnglas. Door de muziek had hij me niet binnen horen komen en kon ik hem ongemerkt bestuderen. Er tintelde iets in me toen ik opnieuw zag waarom ik voor hem was gevallen. Hij neuriede ontspannen mee met Ferry, terwijl hij naar buiten keek over de baan. Zijn colbert hing over een barkruk en hij had de mouwen

van zijn katoenen overhemd opgerold. Zijn gebruinde huid stak scherp af tegen het hagelwit van het overhemd. Mike was lang en slank, had een atletisch, bijna jongensachtig postuur met brede, hoekige schouders en lange benen. En hij had, in mijn beleving, het gezicht van een Griekse god, gezegend als hij was met een gebeeldhouwde kaaklijn, hoge jukbeenderen, een prachtige mond en sprankelende, blauwe ogen. En deze man was dolverliefd op mij. Maar getrouwd met iemand anders. Nog wel.

Geconcentreerd inspecteerde hij het glas in het licht, zich niet bewust van mijn aanwezigheid. De klanken van 'Oh yeah' stierven langzaam weg.

Ik deed een stap naar voren en zag dat Mike verschrikt opkeek.

'Hé, *gorgeous!*' Ogenblikkelijk zette hij het glas weg en kwam uit de bar. 'Je laat me schrikken.'

Betrapt keek ik hem aan. 'Het is heerlijk om stiekem naar je te kijken.'

Met een lome glimlach pakte hij mijn gezicht in zijn handen en kustte me zacht. Ik nam zijn geur in me op en sloot mijn ogen. Ik had hem gemist, ieder moment met hem koesterde ik. Mijn vingers vouwden zich om zijn sterke, pezige polsen, toen ik zijn lippen liefkozend op de mijne voelde.

'Julie!' Hees fluisterde hij mijn naam. Een paar tellen keken we elkaar aan, totdat ik mijn handen tegen zijn schouders legde en hij me in zijn armen trok. 'Het duurde te lang dit keer.'

De drang van zijn tastende mond was onweerstaanbaar. Mijn lichaam reageerde zo heftig, dat ik letterlijk sidderde onder zijn aanrakingen. Zijn handen gleden langzaam over mijn rug, kneeden mijn billen. Hongerig drukte hij zich tegen me aan, terwijl ik mijn vingers door zijn donkere, stevige haar liet gaan. Zijn adem was heet op mijn huid toen hij ons langzaam in de richting van de bar leidde.

'Julie, ik verlang zo naar je!' Razendsnel begon hij de knoopjes van mijn zwarte blouse open te maken. 'Waarom kan ik niet iedere dag bij jou zijn?' Zijn slanke vingers gleden door mijn lange

haren en omklemden mijn nek toen hij zijn tong opnieuw gretig in mijn mond duwde. Zijn andere hand gleed in mijn beha en omvatte mijn borst.

‘Kan ik vanavond bij je komen?’ Opgewonden tilde hij me op een kruk bij de bar.

‘Ja, alsjeblieft!’ wist ik hijgend uit te brengen terwijl ik mijn armen om zijn nek sloeg. ‘Ik heb je zo gemist.’

‘En ik jou!’ Zijn lippen gleden over mijn hals naar beneden en ik klemde hem dicht tegen me aan, toen hij de stof van mijn kanten beha opzijschoof en zijn tong gulzig over mijn hard geworden tepels liet glijden.

Een kreet van genot ontsnapte me, terwijl ik achteroverleunde tegen de bar. Mijn vingers omklemden zijn schouders. Op het moment dat ik genietend mijn ogen wilde sluiten, hoorde ik plotse-ling iemand kuchen.

Razendsnel lieten Mike en ik elkaar los, als twee verschrikte en betrapte pubers. Onhandig sprong ik met ontblote borsten van de kruk en greep me vast aan Mike.

Midden in de viproom stond de man die ik net op het dakterras had gezien, hij staarde ons gebiologeerd aan en op zijn gezicht was een mengeling van vermaak en ergernis af te lezen.

‘O, jij bent het.’ Ik hoorde de opluchting in Mikes stem. Hij streek met een hand door zijn korte haar, terwijl ik mijn bloes probeerde dicht te knopen.

‘Wie is dat, Mike?’ vroeg ik nerveus.

‘Sorry dat ik je stoer tijdens jullie intieme moment, maar doe dan ook de deur op slot, idioot,’ reageerde de man in het Engels.

Mike lachte geamuseerd. ‘Julie, dit is mijn broer, Connor.’ Mike keek naar mij, stralend en trots. ‘Connor. Dit is ze dan... Mijn Julie.’